

— По това ли време? — измърмори недовърчиво снажният стотникъ.

Иваница усѣти, какъ устнитѣ му изстиватъ. Горе на стълбитѣ ги чакаше съ двусвѣщникъ въ рѣка Ефросина. Тѣсното ѝ нѣжно лице бѣ необикновено бледо. Но огромнитѣ пѣстри очи гледаха хладно и решително. Тя дигна високо двусвѣщника надъ главата си, наведе се малко и каза учудена:

— Страторъ Адрианъ не е ли съ васъ? Днесъ въ третия часъ следъ пладне му пратихъ вестъ. Ако знаеше, че въ Пандохейона сѣз отседнали сирийски търговци съ дивни вина, нѣмаше да се изплъзне. Азъ пратихъ Михаилъ съ голѣмата кана. Заповѣдайте!

Единъ стотникъ остана долу при вратата, а другиятъ се качи горе и седна въ триклиниума. Гоститѣ снеха шапкитѣ си. Като влѣзоха въ приемната, Теофилъ свали копринения си поясъ, на който висѣше малъкъ мечъ въ капия отъ червена кожа, и го остави на обикновеното мѣсто — върху мраморната ракла. Ефросина въздъхна облекчително и покани двамата мѣже въ трапезарията. Следъ това се върна, взе пояса съ меча и ги скри.

Съ спокойна усмивка тя сипа на гоститѣ крила отъ охранени ярки съ сосъ отъ червенъ пиперъ. Само рѣцетѣ ѝ едва забележимо треперѣха.

— Защо Михаилъ се забави? — попита удивенъ Камодиосъ.

Хетерата дигна рамене.

— Ако си е опиталъ повечко, може да ни накара да чакаме... Но докато се върне ще ви донесе отъ онова хубавото, бѣлото... — и тя изчезна безшумно задъ една завеса.

Въ това време Михаилъ пѣтуваше за Родосто съ писмо до сестра ѝ Ирина — жена на дребенъ търговецъ.

Стотникътъ седѣше неподвиженъ, подпрѣлъ лакти на дългия си мечъ. Крѣглитѣ му като на бухалъ зеници се втренчиха върху таблата, която носѣше младата жена.

— Да ти налѣя една чаша? — попита ласкаво Ефросина.